

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku A. R.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.  
o emeryturę,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2017 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 4 lipca 2013 r. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 13 maja 2013 r. i przyznał wnioskodawcy A. R. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 marca (pkt I.); umorzył postępowanie w zakresie odwołania od decyzji z dnia 6 marca 2013 r. (pkt II.); zasądził od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy zwrot kosztów zastępstwa procesowego (pkt III.).

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 r., uzupełnionym wyrokiem z dnia 21 stycznia 2016 r., Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie (pkt I.) i zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów w postępowaniu kasacyjnym (pkt II.), odrzucając wniosek organu rentowego o zwrot spełnionego świadczenia.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie: 1. prawa

procesowego co miało istotny wpływ na wynik sprawy, przez niezastosowanie się Sądu drugiej instancji do wykładni prawa dokonanej w niniejszej sprawie przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt II UK 220/14, co miało wpływ na wynik postępowania, poprzez nie ustalenie, czy praca wnioskodawcy oraz podległych mu pracowników zatrudnionych „w budownictwie”, a także wykonywane przez nich czynności, mogą być traktowane jako praca „w energetyce” z uwagi na ich tożsamość, oraz nie wyjaśnienie znaczenia zakresu prac w energetyce objętych działem II wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.); 2 prawa materialnego tj. art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z art. 32 ust 1 i 4 tej ustawy oraz § 1 ust. 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz wykazu A dział XIV poz. 24 w związku z działem II poz. 1, załącznika nr 1, poprzez ich błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w nieuwzględnieniu przy rozstrzygnięciu zarządzenia nr 58 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (Dz.U. MRiGŻ z dnia 31 października 1983 r. nr 3, poz. 7).

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku w oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej

W opinii wnoszącego skargę kasacyjną, Sąd drugiej instancji nie wypełnił w całości zaleceń Sądu Najwyższego wskazanych w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w swoich rozważaniach skoncentrował się przede wszystkim na podkreśleniu, że wnioskodawca nie był zatrudniony w przedsiębiorstwie należącym do branży energetycznej. Tymczasem wykładnia

Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie przebiegała dwutorowo, z jednej strony Sąd Najwyższy podkreślił znaczenie zakwalifikowania pracy wykonywanej przez wnioskodawcę do danej branży określonej w wykazie A dział II załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., jednocześnie jednak podkreślił konieczność oceny czy praca wnioskodawcy oraz podległych mu pracowników, a także wykonywane przez nich czynności mogą być traktowane jako praca w energetyce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecnictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej. Pozostaje to w ścisłym związku z modelem skargi kasacyjnej, w którym rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów

prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest, ani zarzucenie naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07; z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07; z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza w istocie do podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd drugiej instancji. W obowiązującym stanie prawnym Sąd Najwyższy nie jest uprawniony zaś do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny

dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Związanie ustalonym stanem faktycznym sprawy wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Ustrojową funkcją Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, niepublikowane.; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, niepublikowane). Tym samym, nie ma żadnej możliwości uznania, że skarga kasacyjna mogłaby być uznana za oczywiście uzasadnioną z powodu naruszenia przepisów prawa materialnego, które to zarzuty miałyby prowadzić do podważenia przyjętej przez Sąd drugiej instancji podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. przyjął jak w sentencji.